

Lise Ringhof & Erik Valeur
Det er de oprørske der svigter
569 sider
Gutkind

Der er masser af namedropping i nr. 2 i serien om familien Brinch og dens vej gennem liv og samfund, samlet i tre bind om et århundrede. Det tredje kommer til næste år.

Rebild Bakker, Crazy Horse, Bøssehuset, Det Berlingske Hus, Che Guevara, Ottekanten for lærerinder i København, Tjernobyl, Politisk Revy, The Beatles i K.B. Hallen, hinkesten, Tupperware-skåle, Roskildefestival, Rote Armee, EEC, EF-modstandere, Nixon og Kissinger, forfatteren Villy Sørensen, frihedskæmpere, rigtig, rigtig meget er med i den, kan vi kalde det, lidt alternative historiefortælling i romanform. Og det er ikke så ringe endda. Målet helliger midlet, og det skal vi da lige også en del omkring. For der er nogle ting, der generer.

Forfatterparret fortsætter nemlig udi de ofte noget lange og ganske snørklede sætninger. Man kan undre sig over, at de ikke siden sidst har arbejdet for at gøre sproget lidt mere indbydende og stramt. De har tilsyneladende moret sig med at sammensætte 4-5-6 linjer lange sætninger, rekorden er ni linjer ud i en køre, med masser af kommaer og indskudte sætninger, citationstegn, og hvad vi har. Mens læseren så må knække koden til, hvordan man får det hele med, uden at skulle læse hele molevitten igen.

Det er en skam, for oplægget til både hele serien og specifikt bogen her er ganske værdifulde.

Hele serien fordi det er sundt at kende de vilkår, der herskede i visse dele af samfundet for et århundrede tilbage, og specifikt bogen her, fordi den mestendels vedrører en tid, vi kender til, eller som vi i hvert fald et sted i vores omgangskreds har nogle, der kan huske at have været en del af.

I den nye bog fortæller de en anderledes historie om 68erne, hvor historiefortællingen omkring netop denne årgang oftest kredser om ungdomsoprør, den almene brug af p-piller, kollektiver, gruppesex, Vietnamkrigen, blomsterbørn, idealisme, politiske kampe tilsat peace, love & harmony.

Modigt kaster forfatterne sig i bogen her så ud i en fortælling om, hvad der skete sideløbende med, at de fremstormende hard core aktivister iscenesatte happenings og følte sig solidariske med hinanden.

Modigt fordi det netop er den årgang der er enormt kildekritiske.

Budskabet er pakket godt ind i historien om Jakob og Thomas Brinch, som i begyndelsen af tresserne flytter fra fødebyen Vejle. De to brødres veje skilles, den ene går reklamevejen, mens den anden møder Berit, der er en hårdtslående anarkist, som kræver kvindernes ligeberettigelse, men som alligevel gerne vil have, at manden bestemmer, hvornår der skal bolles.

Researchen er noget af en mangelvare i bogen, hvilket skæmmer de to forfattere, hvoraf den ene er datter af en forlægger, mens den anden har modtaget diverse journalistiske priser.

Det har dog ikke forhindret dem i at kalde Vejles hæderkronede **Kirstine Seligmans Privatskole** for **Kirsten**

Seligmanns Privatskole. Helt utilgiveligt. I god stil fortæller de også, at Lido Teatret på Dæmningen, da det blev bygget med sine 900 pladser, havde en foyer på størrelse med en fabrikshal,

hvor lange rækker af lysekroner fik marmorgulvene til at skinne blændende hvidt som i drømme□

Her er ikke sparet på superlativerne og forsøg på at skabe romantiske billeder, og godt nok var det et gennembrud med den biograf, men ordvalg som fabrikshal er ifølge lokale vejlensere idag ganske overdrevet, og den kan da også ifølge Wikipedia kun snige sig op til at være på størrelse med en balsal. Videre giver forfatterne også indtryk af, at blot man drejer fra Søndergade, så kan man køre videre ud til Bredballe i en fart. Vi skulle hilse og sige, at vejbeskrivelsen her er yderst sparsom, og at logistikken IRL er noget mere kompliceret, ligesom vi i en bisætning får at vide, at Vejle i tidernes morgen blev kaldt Kongernes By. Det har vi så heller ikke af indfødte vejlensere idag kunnet få verificeret nogle steder, hvorimod alle naturligvis kender Kongernes Jelling og Nyborg som Kongernes By. Vi skal vist helt tilbage til Harald Blåtands tid, før der tilnærmelsesvis kunne være tale om et VADESTED, der med meget god vilje havde en smule konge over sig. Bliver det nævnt for at understrege de pænere kredses stolthed over byen, er det måske på sin plads, men så burde det nok være fremgået af et citat....

Sådanne ting generer, og der skal nok være flere ting rundt om i bogen, der ville stå til

dumpekarakter i en kyndig redaktørs hånd. Det hele er enten gået lidt for stærkt, eller også har man stolet på egen hukommelse eller fortællinger.

Bogen spænder over 40 år fra 1950 til 1990. Og det tjener til forfatterparrets ære, at det trods snirklede sætninger og mangel på og tvivlsom research lykkes med at skærpe nysgerrigheden overfor de gængse og populære fortællinger om vores fælles fortid, bl.a. om krigen, om Grønland, om partiarbejde, om klasseforskelle, om venstrefløjens Berit, der i det skjulte havde hang til katoffelsalat, øl og slik, mens et af oprørets bøssekollektiver var navngivet Analienborg....

[Forfatterparrets første bog i serien er anmeldt her:](#)